

Cena edne številke dinar.

Poštnina v gotovčini plačana.

LETO XXI. MARIJIN LIST. št. 6. JUNI 8. 1925.

Nevtepeno Poprijeta Devica Marija.

Pobožen mesečen list. Vrejšje ga z dovoljenjom cerkvene oblasti :

KLEKL JOŽEF, vp. pléb. v **ČRENSOVCIH**, Prekmurje.

Cena na leto doma 10 D, v Austriji i na Vogrsko 20 D, v Ameriko 50 D.

Naročniki so deležni sada več jezernih sv. meš i dobijo k listi
vsi brezplačno kalendar Srca Jezušovoga.

Dijaki s svojimi predstojniki v Martinišči.

MARTINIŠČE.

Kaj je to „Martinišče“?

To je zavod za prekmurske katoličanske dijake.

Pa je že to Martinišče?

Pravoga ešče nega. Lani v jesen smo spravili pod streho više 40 dijakov v farnoj šoli. Ta nam je pa dana samo začasno z arende.

Pa je sila za to Martinišče?

To je tak potrebno za celo Prekmurje, kak fari cerkev, kak občini šola, kak družini hiža, kak človeki oči.

Samo to pomislite. Više 40 prošenj smo mogli odbiti, zavolo maloga prostora. Tak, ka bi dnes lejko meli više 80 dijakov. V Soboti hodi v solo do 200 dijakov. Od teh je več kak polovica takših, šteri so tak deleč, ka nikak ali jako težko morejo hoditi z domi. Za te druge pomoči nega, kak da stanujejo v Soboti. Či pa dobro premislimo glavni cil „Martinišča“, te moremo praviti, ka bi sploh vsi dijaki mogli živeti v Martinišči.

Šteri pa je glavni cil Martinišča?

Je dobra krščanska vzgoja v mladem srci, naj dijak postane globoko veren, vsekaz pošteno celo življenje, tudi te, gda pride v leta skušnjav, tudi te, gda bo živo med brezverskimi ljudmi, tudi te, gda de trbelo braniti vero i poštenost z rečev pa spisom.

Zato ne pozabimo: Iz teh dijakov pridejo naši bodoči voditelje, kakti duhovniki, učitelje, sodniki, glavarje itd. Či ščemo, ka nam Martinišče da dosta dobrih voditelov, darujmo kak največ moremo, ka se to zozida. Sila i potrebčina je velka! Bog šče od nas to delo!

Vsebina:

Stran

Kralica najmogočnejša	1
Častenje Marije Pomočnice	1
Velikost radosti D. Marije i sv. Jožefa	3
Misijonari pa misijon	5
Iskre	7
Glasi iz doma i sveta	8

Kralica najmogočnejša.

Za Bogom što je več kak ti Kralica?

Lj Eva, Ester, Judita i Saba?

Teh tron je grešna zemla,

Tron tvoj pa zlata so nebesa!

Korona teh je s kamna i železa,

Na tvojoj zvezde se bliščijo!

Tem dvorijo človeške roke,

Dvorniki tvoji so nebeski kori!

Marija, ti kralica vseh kralic!

Ti vodi nas, ti vladaj nam!

Častenje Marije Pomočnice.

Vnoge i težke boje je prestala naša sv. Cerkev. Pa sv. Cerkev je vse te boje premagala s pomočjov tiste, štero mi častimo kak Pomočnico kristjanov. Marijo Pomočnico si je zbrala sv. Cerkev za vodnico v tisti težkih časaj, kda so se mogli kristjani skrivati pod zemlov v katakombaj, kda so je den za dnevom na stotine gonili pred poganske krale i poglavare na sod i od soda na morišče, kde so je metali divjim zverinam. Korajžno so šli mantrniki v boj i trpljenje za sv. vero. Marija pa njim je v tom boji pomagala. Vnogim se je tudi prikazala, je tolažila i njim davala moč v težkom boji. Iz krvi mantrnikov so zrasli kak bi iz semena novi poznavalci Kristuša. Marija je davala kristjanom moč i nevstrašenost. Pogani i njüvi vladari so se čüdili toj moči, občüdüvali so vero, štera da svojim vernikom takšo nevstrašenost; začnoli so se zanimati za navuke te vere i vidli so, ka so dosta jakši i bolši kak navuki njüve poganske vere i dali so se krstiti. Tak je Marija vodila sv. Cerkev i njoj pomagala v prvih časaj. Pa komaj so se kristjani rešili poganskih preganjalcov, že so prišli novi. Iz Afrike i Sirije so prihajali turški razbojniki gusarji, napadali so kristjane, je lovili i odavali kak robe. Marija je pomagala tudi tem. Pozvala je Ivana de Mata, prikazala se je Petri Nolaski i Rajmundi Penafortskomi. Tem je zapovedala

naj ustanovijo družbo, štera de odkupovala nesrečne krščanske robe. I tak so odkupili na stotine i jezere tej nesrečnežov i je poslali nazaj njūvim rodbinam.

Kelkokrat je pomagala Marija krščanskim vojskam! Slavni vojskovodja Narzes je z Marijinov pomočjov premagao sovražnike casara Justinijana na Talijanskom i v Aziji.

Sto let na to so palik napadnoli casara Bazileja sovražniki iz Azije. Njegovomi glavnomi povelniki pa so pisali: „Zdaj mo pa vidli, či te Marija pa njeni sinek rešita iz naših rok!“ — Pobožen povelnik razsrdjeni zavolo takšega preklinjanja, dene tisto pismo na Marijin kep i pravi: Pogledni, Mati boža, pogledni, Jezuš, kak bogokletno guči te barbar o tvojem narodi!“ Nato vdari z vojskov na sovražnika i ga premaga.

Vojska pobožnoga Gotfrida, štero so blagoslovili sv. Oča Urban II. v Marijinom imeni, je rešila sveto zemlo iz muslimanskih rok.

Kastilski krao Alfons III. je vdaro z Marijinov zastavov na Mavre, šterih je spadnolo dvesto jezero. To zastavo majo ešče zdaj v Toledi.

Alfonz IX. je premagao z Marijinov pomočjov dvesto jezero Saracenov. Jakob Aragonski pa je vničo tri njūva kralestva i je zozidao dosta cerkvi na čast Mariji.

Filip Lepi je z Marijinov pomočjov premagao svoje sovražnike i zato je dao zozidati Njoj na čast lepo cerkev, v šteroj je obeso svoje orožje na večen spomin.

Tudi Filip Veliki je šou po zmagi zraven v cerkev pa je pred oltarom zmagovite Device odložo orožje in kraljevsko krono.

Krištof Kolumb, šteri je najšeo Ameriko, se je pred odhodom na morje, 1492. leta, izročo Mariji i na njegovom hajovi je bila Marijina zastava vō djana.

V šestnajstom stoletji so Švedi zavzeli celo polsko državo, samo mali breg v Čenstehovi, na šterom je Marijina romarska cerkev, je ostao ešče polski. Tam pri čudodelnoj Mariji so se zbrali ništerni hrabri Polaki i so se tam z Marijinov pomočjov tak dugo branili, ka so mogli sovražniki oditi iz njūve domovine.

Po svetovnoj vojski, kda so bolševiki napadnoli Polsko pa so bili že pred Varšavov, te je polski general Haller začno z svojimi oficeri opravlati devetdnevnicu na čast Materi božoj. Vsaki den je šou k sv. meši i k obhajili. Na samo Velkomešo je napadno bolševike, je premagao i stiraio iz Polske. Vojaki šteri so bili v toj bitki so pripovidavali, ka so vidli tisti den nad Varšavov Marijo z mečom v roki, kak se je protila bolševikom.

Iz toga vidimo, ka je Marija Pomočnica sv. Cerkvi in kristjanom vsikdar pomagala. Ona de pa pomagala tudi nam, zato pa Jo vsikdar z zavüpanjom prosimo pomoči i Jo častimo!

Velikost radosti D. Marije i sv. Jožefa.

Tista velka svetost, vrednost, dika, na štere visikost sta D. Marija i sv. Jožef že na zemli prišla, je zvirala iz njüne lübezni. Kelko vekša je ta, telko vekša je prilüblenost i lon düše pred Bogom. To vči naša vera. Dobri Bog vse z merov lübezni meri, ar on sam je lübezen. „Bog je lübezen“ (I. Jan. IV. 8.)

Lübezen veže düšo k Bogi, k neskončnoj popolnosti. „Lübezen je vez popolnosti.“ (Kol. III. 14.) To vez pretrga eden sam smrtnog greha, v tistoj i samo v tistoj je lübezen. A prostost od smrtnog greha je samo najnižja stopinja lübezni. Kelko bole odrezavle kakša düša poleg prostosti od smrtnog greha menše falinge i kelko več dobrog čini, tem vekšo stopinjo lübezni dosegne. D. Marijo sama neskončna boža svetost zove „milošče puno.“ Po svedočenji samoga večnoga Boga ne samo da v njoj ne bilo niti najmenšega greha, nego vsakša dobrota, vsakša jakost je bila v njoj v svojoj popolnosti. Što zato more visikost njene lübezni s svojoj pametjov dosegnoti? Nihče, niti seraf najbole plamteče lübezni ne, samo dobri Bog sam. Lübezen sv. Jožefa je toti nezgovorno menša od njene, a itak tak velka, da naš razum ne zmožen se z njov meriti. Sv. Bernard Lienski vči: „Jožef je Kristuša najbolje goreče lübo.“ (S. Bern. Sen. Sermo de St. Joseph). To vročo, to najvekšo lübezen, štera presega lübezen vseh svecov, samo v nebi bomo mogli razmiti. Samo tam jo bomo mogli zapopadniti v vsoj popolnosti, ka pomeni reč sv. Dūha, štera ga imenuje „pravičnoga.“ Tam bomo mogli sprevideti vtelovljenje v večnoj diki navuka sv. Cerkve, štera ma v litanijah Jožefa za najvekšega sveca, tam ga bomo videli na prvom mesti, ar je njegova lübezen na zemli bila najvekša. Neskončna — da tak pravim — lübezen D. Marije, štere nemre do-razmiti niedno živo stvorenje i najvekša lübezen sv. Jožefa sta merilo našega veselja. Njüna radost je bila tak velka, kak visiko je segala njüna lübezen. Veselje je sad lübezni. „Sadi düše pa so tej: lübezen, veselje.“ (Gal. V. 22.) Iz tiste düše, štero oživla lübezen, se rodi nova lübezen, iz te pa veselje. To pomenijo zgorašnje reči, ali kak piše sv. Franciček Saleški: „Apoštol to šče tü povedati, da je

sad sv. Dūha lūbezen i da je ta lūbezen radūjoča." (Theot. XI. 19.)

„Sad ljūbezni je veselje“, pravi Bernát (Serm. II. in Purif. B. M. V.). Kem vekše je drevo lūbezni, tem obilnejši sad veselja rodi. Drevo lūbezni D. Marije i sv. Jožefa, ár je bilo najvekše, je brezpogojno doprineslo najobilnejši sad veselja.

Ar Bog sam je lūbezen, on sam blaženstvo i tūdi veselje. Neskončna lūbezen ga navdaja i njegovo kraljestvo je domovina veselja. Zato pravi dūši, štera ga lūbi, gda jo pūsti v svoje kraljestvo: „Idi v veselje svojega gospoda (Mat. XXV. 21.) I te neskončno radūjoči se Bog je bio D. Marije pravi, sv. Jožefa pa vzgojeni sin. Ta tesna zveza, štera je obstojala med njima i njim; večnov radostjov, je kak potrebo povzročila, sta se z njim nedopovedljivo veselila. A zdaj sta še bila popotnika, ali na zemli trpljenja, pregnanstva sta živelá, veselje, s šterim sta bila neločljivo zdrūženiva, je prehodilo tūdi trpljenje, i to najvekše zemelsko trpljenje, kakše samo stvorenje more prenesti. Najbolše so pristojale njema reči sv. Pavla: „Napunjen sem s tolažbov, zvūn nje še mam veselje poleg vseh naših stisk.“ (II. Kor. VII. 24.) Trpela sta i itak sta se radūvala, veselila, ár sta radūjoč trpela. Vsak stopaj je bio veselje, ár za vsakšim njūvim stopanjem je šla lūbezen, štero sta proti večnoj radosti, Bogi čūtila. I če tūdi sta z veseljom, navdūšenjom trpela, ta okolščina ne topila ostrino njūne bolečine, ne menšala žmečo njūnoga križa. Njeva sta zato trpela z veseljom, ár sta jako lūbila, zato, da bi Gospodi popunoma dopadnola, ki po rečaj sv. apoštola Pavla tūdi od nas žele te aldov lūbezni, gda našemi srci pošepeče svojo želó: „Bog lūbi dobrovolen áldov.“ (II. Kor. IX. 7.)

Gospod Bog sam je veselje, ar on sam je lūbezen. Kem bole je teda što podoben njemi v lūbezni, temveč kaže tūdi od njegove lūbezni. Kak mesec zato sveti najbolje, ar največ dobi iz sunčne svetlobe, ár je bole podoben njemi, tak tūdi blešči največ lūbezni iz srca D. Marije, ár je ona najbolje podobna Bogi. (Prim. S. Bern. od Glavios. V. lains.) Zato jo imenūje sv. Ciril „veselje ángelov“, sv. Efreim „lepoto zemlanov“ i sv. Metod „nevsahlivo veselje nebes i zemle.“ Deviški ženin najradostnejše Device bi mogeo biti samo opazūvalec, tihí svedok radosti tistoga srca, štero je bilo po božoj voli njegovo? Glava zemelske trojice, kak imenūjejo sveci sv. Drūžino, namestnik Boga Oče, šteroga oblasti je bio deležen, ne bi bio deležen tūdi veselja? Radost sv. Jožefa je bila v drūžbi Boga i bože matere kak si moremo predstavlati najvekša.

Velkost radosti D. Marije i sv. Jožefa svedoči nadale okolščina, da sta bila po božoj volji, če tudi v različnem pomeni, vzrok. D. Marijo, ki je rodila večno radost, Jezusa, „vzrok naše radosti“ imenuje sv. Maticerkev v lauretanskih litanijah. Vzrok, roditelica neskončne radosti je D. Marija, — sv. Jožef pa je njen hranilec, pravo bi oča. A je to mogoče brez toga, da se popunoma ne bi poglobila v tisto, ka sta čuvala, življenji ohranila? Je mogoče fistomi dati veselje, ki ga nema? Je mogoča, dobre duše, velka povzročitev tam, gde ne odgovarjajočega velkoga vzroka? Je mogoča tam velka toplota, gde nega velkoga ognja? Je mogoča tam velka svetloba, gde ne velkoga svetilnika? Jeli, da ne? Ravno zato je bivala možno največša, nedoumliva, skoro neskončna radost i je tudi morala bivati v srci D. Marije i sv. Jožefa v družbi božega deteta, večnoga veselja. Istinsko *ograd svetih radosti si nam ti D. Marija.* (S. Bern. ad B. M. V. Depr.) *„Istinsko ti si naša sladkost.“* (S. Bern. med. s. Salve Reg.) Večno radost nosiš v svoji utrobi i naročaj, duši i srci, zato k tebi bežimo i k sv. Jožefi, s šterim si delila svoje radosti, da se v vajnoj družbi vžge naša duša k veselji, k svetoj radosti v dugovanji sv. Cerkve, Cerkve tvojega Jezusa.

Misijonari pa misijon.

Što so misijonari? So dvoje fele. Tisti, ki med krščanskim lüstvom majo misijone ali duhovne vaje, potem pa tisti, ki med pogani razširjajo sveto vero. Te zadnji so v pravom pomeni misijonari.

Misijonari so pravi nasledniki apoštolov. Reč „misijonar“ telko pomeni kak „poslani“. Prvi misijonar je bio Jezus Kristus, šteroga je Bog oča poslao odreševat človeštvo. On je pa poslao apoštote, šterim je pravo: „Kak je mene poslao moj Oča, tak jaz pošilam vas: ite i včite vse narode i krščujte je v imeni Oče i Sina i sv. Duha; včite je spunjavati vse, ka sam vam zapovedao.

Apoštoli so bogali svojega Gospoda i šli po vsem sveti. Včili so i sprebrnoli dosta narodov, ki zdaj živejo v svetoj veri. Za apoštoli so prišli jezeri pa jezeri drugi slavni, goreči možje duhovniki. Te so nadaljavali delo apoštolov. Dosta jih je dalo svoje življenje kak mantrniki, drugi pa so dosegnoli svetniško popolnost. Sprebrnoli so vse narode v Evropi, vekši tao v Ameriki i vse druge narode, šteri poznajo Kristušovo vero.

Velki misijonari so bili sv. Avguštin, sv. Ciril i Metod, sv. Frančišek Saleški, sv. Frančišek Ksaverij itd.

Dosta nevernikov so že sprebrnoli misijonari, nego jako dosta narodov ešče žive v temni poganstva. Več kak edna milijarda je teh siromakov. Samo Kitajska má 400 milijonov prebivalcov; od teh je komaj 1 milijon krščenikov. Tak je v Indiji, na Japonskom pa indri.

Kam pridejo misijonari, tam se vse spreminja. Oni ne včijo samo Boga spoznavati, nego tudi čteti, pisati, oblačiti se, gvant delati, polje obdelavati itd.

Podpirajmo misijonare, kak najbolje moremo. Molmo dosta za nje. Najbole pa prosimo to, ka nam Jezuš Kr. sam priporoča rekoč: „Prosite Gospoda žetve, da pošle delavce v svoje gorice“. Či bi bilo več misijonarov, bi bilo menje poganov. Misijonare pa si moremo vzgajati. Kelko mladeničov bi misijonari postali, či bi jih starišje pa drugi k tomi napotili, jim pomagali zvršiti šole, jim dali vse potrebno. Naši kraji so hvala Bogi dali precí duhovnikov, tak sveckih kak redovnih, nego to je vse komaj kaplica vode v morje. Pravoga misijonara dozday mamó samo ednoga i to je g. Kerec, salezijanec, šteri telko dobroga dela med pogani na Kitajskom. Neprestano prosi pomočnike, pa jih nega. Mi si toga nemremo misliti, ka čütijo misijonari, gda vidijo, kelko dobroga lejko včini goreči misijonar i kelko dela je na vse kraje.

Mamo pa ešče Prekmurci dva misijonara pri g. g. Lazari-staj. To so tisti gospodje, ki nam držijo misijone po faraj. Prekmurskiya misijonara sta veleč. g. g. Čontala, šteri so že več let duhovnik, i Godina, šteri do letos meli prvo sv. mešo.

Či bi iz vsakše fare na leto prišeo bar eden misijonar, kelko bi se s tem pripomoglo za spreobrnjenje nevernikov! Kelko več blagoslova bi nam Bog davao pri našem siromaštvi, kelko več mera bi bilo v držini, med rodbinov i sosidami!

Krščanski starišje! Te mesec junij Vam Jezušovo Srce prav milo pravi: *Žetva je velka, delavcov pa malo!* Vaši dečkeci so vrli, pobožni, goreči za čast božo, majo pozvanje pa zmožnost za duhovsko misijonarsko življenje? Zakaj jim ne pomagate, ka bi to dosegnoli?

Zavode za takše dečkece mamó. V Grobljah majo gospodje Lazaristi, v Veržeji pa v Murški Soboti (Martinišče) gospodje Salezijanci. V misijoni dosta delajo tudi g. g. Jezuitje, Kapucij narje pa Frančiškanarje. Pri njih se mladenec tudi lejko izšola i postane misijonar. Vsakši lejko naravnoč piše k tem vsem za-

vodom ali pa, či sam ne ve, naj se obrne za pomoč na ravniatelstvo „Martinišča“ v Murskoj Šoboti. Tū se vsakšemi v tom deli pomore.

Za šolanje svoje dece za misijone pa se ne trbej preveč bojati i skopi biti. Istina, ka košta, nego ka je več, zlat i srebro ali pa nevmrjoče duše, za štere je Jezuš dao svoje življenje ?

Iskre.

Gda je sila najviše, je boža pomoč najbliže.

Ki zna prav moliti, zna tūdi prav živeti.

Gda moliš, bodi kak dete, štero se z očom pogovarja.

Najlepša molitev je Očanaš; moli ga spoštlivo.

Ta zemla je kraj zaslužjenja i zato kraj trpljenja.

Lūbezen do Boga je kak med, šteri najbridkejšo jed napravi sladko.

Človik, šteri išče tolažbo samo pri človeki, je žalosten.

Či bi ti Bog nazvesto, ka boš ešče gnes mogočo mreti, ka bi delao ?

Človekova pot toga življenja je šklizka, zato pa či ma pri sebi nevarnega prijatela, ga te hitro vrže.

Božna tovarišija davle največ duš hūdomi dūhi.

Premišlavanje na smrt, pekeo, i nebesa tira skūšnjave, odganja žalost, vužiga ohlajeno gorečnost i množi lūbezen do Boga.

Či ti dūšnavest pravī: Daj nazaj, ka si vkrao ali znoro! — zakaj je ne bogaš ?

Pred žalostjov zapri svoje srce, ar je žalost kuga, štera ti jemle pobožnost.

Či dvoriš betežniki pa si za to čemereren, spomni se, ka tebe tūdi čaka beteg.

Bog nas je stvaro za to, da ga spoznavamo, ga lūbimo i njemi služimo. Samo za to!

Či za svoje dobro delo iščeš pohvalo od drugih lūdi, zgūbiš plačilo pred Bogom.

Postiti se je dobro, liki či te, gda trapiš svoje telo, maš rad greh nečistosti, se srdiš z drugimi, si nevoščeni na druge, ka ti pomaga tvoj post ?

Gnes meni, vūtro tebi.

Žetva na polji je bliži, gda pa pride žetva našega življenja ?

Gda bodo starišje svojo deco dobro vzgajali, te svet henja biti skuzna dolina.

Gda do deca znala svoje stariše bogati, te stariše henjajo jokati.

Nikdar ti je ne bilo žao, ka si v čemeraj mučao, vsikdar pa či si gučao.

Sunce zna tudi skuze posušiti.

Truden od dela poglej na cintor, tam boš počivao.

Obletnica prikazni Srca Jezusovoga. Letos, dne 19 jun. je minolo 250 let, kak se je Zveličar prikazao svetoj Marjeti Alakok. Milo jo je proso, naj razširja med ljudmi pobožnost do njegovoga sv. Srca i naj dela na to, ka de se vsako leto po osmini Telovoga prvi petek obslužavao svetek v čast božemi Srci.

25 letnice posvetitve sveta. Leto, na svetek Srca Jezušovoga, dne 19 jun preteče 25 let od tistoga časa, kak so sveti oča, papa Leon XIII. celi svet posvetili Jezušovomi Srci. To je bio posvečeni celi svet, negó jako lepa navada se razširja med verniki, da se družine posebi posvečijejo. Pri nas ešče nega te lepe navade, pa bi jo dobro bilo začeti.

Katakombe so tisti prostori pod zemlov, kam so prvi krščeniki v Rimi pa okrog Rima pokopali mrtve, posebno mantrnike. Letos so te katakombe odprete vsem romarom. Vse je rasvetleno z elektrikov. Tumačje razlagajo vse.

Delavci po fabrikah i v rudokopi na Francozkom, so takši brezverci, ka že zvekšega ne dajo krstiti svoje dece. Či de tak šio naprej, te pride čas, ka do zdajšnji poganski divjaki v Evropo pošilali svoje misijonare, šteri do spreobračali moderne pogane. Bog se nam smiluj!

Katoličanci v Srbiji. Kak znamo, so naši bratje Srbi ne katoličani nego pravoslavni. Itak zato v Srbiji žive preci katoličanov. Z vekšega so sirmaški delavci. V Kragujevci je 300 katoličanov z ednim duhovnikom pa brez cerkvi. V Niši je 600 katoličanov, ki majo svojo cerkveno občino pa cerkev. Okoli borskoga rudnika žive 600 katoličanov. Dosta jih je tudi v Jagodini, Čupriji i Zaječari, samo ka ešče nemajo svoje cerkvene občine. V Belgradu je 14 000 katoličanov. Te majo že nadškofa Rodič Rifaela. Za zidanje nove škofove cerkvi majo nabrano 1.200.000 Dinarov.

Vseh duhovnikov (katoliških) na sveti je 312.002. Od teh je v Evropi 200.324; v drugih krajaj pa 109.678. Kak malo je to, če premislimo na veliko numero pravih katoličanov. Poleg toga pa veliko paganskih duš blodi v verskoj temini, brezi spoznanja pravoga Boga. Što njim ga da spoznati? Edino duhovnik-misijonar.

Dobër prijatelj. Vsaki deško bi mogeo meti lepo knigo, šteroj je ime „Fantič le gor stani!“ Dečki, kúpite si, pa te viditi. Košta samo 13 Din. Dobi se v Martinišči.

Iz pasterskoga lista francoskih püšpekov: — Da se rešimo nesreče, ki nas vničuje, vrnimo se h krščanskimi pouki i h krščanskoj vzgoji, kakša se je negda gojila v družinaj. Ceplenje rodbin, razporoke, domača ognjišča brez dece i skrivne hüdobije, šterih število raste od dneva, so bile rak-rana, sramota i propad poganske rodbine. Komaj krščanstvo je s svojim nastopom rešilo rodbino vničenja. Ne pozabimo toga zdaj, gda ljudje s tak lehkim srcem sprejemajo šolo brez verouka, vzgajajo brez Boga, gda se vseširok čuje, kak je nekak dobro povedao, tüljenje človeških zveri, šteró šče sirovo slobodo i zahteva oslòbojenje od dužnosti, štere nemre več prenašati, ar je vkovana v sramotne verige strasti.

Novi španski kardinali. Sv. Oča je imenüvao za kardinala dva španskiva prelata. Prvi je Mgr. Casanova y Marzol, nadpüšpek grenadski, drugi pa Mgr. Ilundain y Esteban, nadpüšpek seviljski. Prvi je star 71, drugi pa 63 leta.

Število katoličanov v Angliji. Vsa angleška država s kolonijami vred ma 400 milijonov prebivalcov, med šterimi je 14 miljón 827 jezer katoličanov. Angliji samoj pripadne 48 milijon, med šterimi je katoličanov 2 milijoni 567 jezer, Irskoj 4 milijone 300 jezer, med temi 3 milijone 242 jezer katoličanov.

Prenašanje zaničüvanja. V Anconi je živo nekši redovnik. Konštantin njemu je bilo ime i tovariši so ga meli za pravoga svetnika. Blo je jako neznaten, mali, betežasti človek. Glasovit pa je bió po svojem znanji i jakostaj. — V kloštri je ob nekšoj priliki hodo eden posestnik, ki je vndgo čüo o očeti Konštantini. Gda je opravo poseo s gvardijanom, je naprej prineso tüdi svojo želó. Gvardijan ga je včasi pelao v Konštantinovo sobico.

Oča Konštantin si je ravno lampaš pucao. Gda je posestnik zagledno njegovo neznatno postavo, neje mogeo zadržati svojega začüdenja. Iznenadeno je vzklikno:

— To bi bió tisti znameniti oča? Ve je pa to püklasti barat! — Oča Konštantin je s smehom pogledno na posestnika, gda je čüo njegove sramotilne reči. Žalitve neje odklono, nego je čisto mirno odgovoro:

— Istino mate, gospod! Jaz sem istinsko i barat i püklast.

Potom njemu je prijateljsko ponudilo stolec i se je lübeznivo pogovarjao z njim.

Brezverski češki poslanik. Češki katoličanski listi so odkrili grdo ravnanje češke vlade. K češkomi vatikanskomi poslaništvi so imenovali nekšega dr. Niedera, ki je brezverec i svoje dece neje dao krstiti. To postopanje so obsodili tüdi poslaniki drüghih držav.

Uspeh batrivnoga nastopa. V angleškom varaši Scheffield je nekši predgar po listaj glasö, da bo v določenom časi meo v njüvoj molilnici predavanje o katoličanskih navukaj. Pri prvoy priliki posvedoči, da katoličanska cerkev napačno pravi o sebi, da je Kristušcva na skalo — zidana cerkev.

Varaški katoličanski župnik s kakšimi 500 svojimi verniki se je v določenom časi prikazao v molilnici. Nikaj neso pravili, čisto mirno so se obnašali. Gda je predgar öpazo vnogo številne katoličanske poslušalce s svojim duhovnikom, je prosö župnika, da naj naznani, da predavanje odpadne. Župnik je bio na to pripravljen s pogojom, da njemu predgar v pismi poda vzrok odpadnjenja predge. Govornik je to včino. A edno cedlo je svojeröčno napisao: „Predge, šterö sem v listaj glasö, ne obdržim, ar toga več kotrig moje cerkve ne odobrava.“ Gda je župnik to prečteo, je vsakši znao, zakaj so na ednok tüdi predgarovi pristaši proti predgi, štera je mela namen žaliti katoličane.

Tüdi te dogodek je svedok, da batriven nastop vernika navadno ma uspeh.

Najdenje svetih ostankov. V Parmi so v cerkvi sv. Aleksandra med delom za prenovljenje našli posodo v šteroy so bili ostanki benediktinca sv. Bertolda. Sv. Bertold je bio angleškoga pokolenja, vmro je l. 1111. Poleg posode je ležala lobanja v platno zamötana.

Junakinja. Pred nekelkimi meseci so belgijski katoličani obhajali v Anversi z nepopisnim slavjem stletnoco rodjenja Konštancije Teichmanove. Ona je bila hči namestnika v Anverskoj pokrajini. Jako je lübila muziko. Posebno je spoštüvala glasovitoga muzika Petra Benolta. Da bi njemu sprosilä spreobrnjenje, je darüvala svoje življenje Bogi i se je zaoblübila, da stopi v tretji red. To se je l. 1870 tüdi zgodilo. To lübvav za rešenje düš je ona pokazala tüdi ob vnegih drüghih prilikaj. Še edno peldo glejmo. Na nekšoy ladji je bila koltra; do tristo ubogih izseljenkov je trpelo i se mantralo i vmiralo v lesenoj temnici, a nihče si ne vüpaö, da bi njim priskočo na pomoč, vsakši se je bojava za svoje življenje. Ednok pa se prikaže na morskem bregi mlada žena i veči mornari: „Pelajte me na tisto ladjo!“ Mornar se je izgučavaö, a videč, da se ona ne šali jo je bogao. Znate što je bila ta junaška žena? Konštancija! Šla je, da bi dvorila tistim betežniköm, Vmrla je kak svetnica v Anversi l. 1896.